

דבר היום

מ.ד. / העתונאים שהוזמנו לחיפה, כרגיל, לחות מהעברת הער לים מ"כנסת ישראל" לאגודת הגירוש - ובהם עתונאים יהודים, שמתה להם הגורל להיות צופים במחלה - עתור נאים אלה מעידים: כוונתם שגלו הפעם עוד לא היו בהעברתם של שום אגודת מפעילים. יינהם ראו זאת והזדוונות האלו נמשכות בשעה שזכר תביס הרבדים האלה כהתבן דברים ככל ערב מערבי הענה. הן נמשכות בשעה שבמאות משפחות בארץ ישראל סורו השכחה: שם האב האם, האחות, נטנא סרטימה הן נמשכו זמן רב, כי לא בשעה אחת מעבירים מארץ זיה לאגודה שלושת אלפים ותשע מאות ושלוש גפלות מחנה אחת.

האחר שנואר היה נער בן שבע עשר רה. הוא נולד בשנה שהתחילו נחשוילי האנטישמיות הקטלנית לגאות בכר מניה - בשנת המשבר 1929: בשנה שבה חלה ההפרצות האלימות הער כיה אשר בעקבותיה עשתה הממשלה הכריסית את נסיגה הניכר הראשון לכגוד בהחייבותיה ולתפקיר את הפעם שנגדן קם נחשול השנאה בארץ רופה המזימה ההיא של 1930 סוכלה כאשר היה הנער בן ארבע עלת הישר לר לשלטון בגרמניה וגלי האנטישמיות הטוטאלית החלו מתפשטים על פני אירופה כולה והממשלה הדימוקראטית החדשה חסמת את גבולותיהן בפר ני היהודים שנמלטו סרדיפות. כשהיה בן שבע באה ההתפרצות הגדולה של האלימות הערבית אשר בעקבותיה בא תספר הלבן שחטם את דרכי היה עליה בפני יהדות אירופה שנגזנה לרר צת כשהיה בן עשר האירה לרגע סט קרן אור את החשכה: העולם הדימו קראטי התקומם נגד שלטון הרצת, נגר הפאשיזם התוקף, הנובש, הקוסל, אך סיר דען האור בתשכת הלילה האי רופי הארץ, ליל ההשמדה והגמת השערים, שערי ההצלה, הדים קלשים של תקות גדולה הגיעו אליה, תקות הנוחון של הדימוקראטיה הלוחמת שיצאה לשחרר את העולם מכבלי הדי שט ולבלע את הרצת, התקוח כי הכי גדלים - יינעלו.

ואז בא הצנחון, ואז באה תבוסת האדם הגדולה לאתר הנוחון הזה. ית

הזעה נמשכה ונמשכה, והחשכה לא פנת, ובנפול הנער ישראל כפודע פרי שות ב"כנסת ישראל" על סף החיים. על סף המירות המוכנות, ידע ידע עה פמוקת ואחרונה, ידיעה שאין עליה פרעור: העולם הזה הוא עולם שמת ציתו מרצחים ומחציתו מזקיינים.

הנער הזה נפל ומת, אך נציגי הדימוקראטיה הבריטית טורחים מאד להקנות את ההכרה הזאת לכל הנפדים בניגיליו אשר, נותרו בחיים.

השלטון הזה - מדוע הוא מכריח את הפדים למשמעו לעסוק במלאכה והוריס את נפש עושיה לא פחות משהיא הורגת נפשות מבין אלה שגבר הם מכהנת המלאכה? מדוע הוא מכי עיר את צעיריו להיות כעמיר צבא הוריסים את אשיות הקיום הדימוקראטי מי של העם הבריטי עצמו? השלטון הזה - מדוע הוא שחף את צשיות בנינו באש השנאה ובאש הכח, הבת הזה אשר לא היה מפנו מרפא? מדוע הוא טורח כל כך להכריח בנו כל אמן למוצא פיו? הודע שלטון זה מה האניה הזאת לנו, על הנוער שבת ועל המינוקות, שנולדו בת ארצות בנסת ישראל השכה, מדינה היהודים בדרך? משפחות משפחות ירדו בת לפלות, להוצל, להגאל, להבטיח לילדיהן חירות מפנה, חירות לחיות, חירות ליצור, אבות ואמהות יצאו בת לדרך אימים כדי למות בלי פחור רצח, הדרמות יקדיהם שבארץ ישראל, האם סבור השלטון הזה, כי אנונו נתגבל לזוועה, קנאות, פלש-שקט, והתרגל אליה? השלטון הזה, שהצומרים בראי שו סבורים, כי אפשר לאון חוסר שאר רוח בעודף עקשות לב - האם סבור הוא, כי בזה הדרך ירגיע את הארץ, כי כך יעורר בנו אמן בהבסתותי ובנישור לבנו?

יהיה אשר יהיה גודלם הקרוב של פולי, כנסת ישראל" - הפרשה לא נסתיימת, שלושת אלפים ותשע מאות ושנים אלה יעלו לארץ ישראל, במקדם או במאחר, אלפים ורבי בות יבואו אחיהם, הים שושפר בנסל חיה אן ילכו את היהודים בארץ ובגולה, אך יבלי את השוקת העלית והנשות להשפלת, אך יגביר את השמידה בפני גזירות השלטון, הים הנקי הזה לא יימחה.

ד' כ"ו
5 קו"ט 1957